

SAGA SOARELUI NEGRU

Éric Giacometti
Jacques Ravenne

relicva haosului

Traducere:
Claudiu-Eduard Brăileanu

NICULESCU fiction

Germania
Pomerania
Iulie 1942

Mașina aluneca încet pe un drum cu pietriș mărunțit ce nu mai părea folosit de ani de zile. De jur împrejur se întindeau păduri întunecate și impenetrabile. Tristan se întreba dacă mai locuia cineva în regiune. Se vedeau când și când cărări pierdute printre copaci, dar niciodată acoperișurile caselor sau silueta ascunsă a vreunei ferme. De când au părăsit Königsberg, drumul se tot afunda într-o pădure opacă, ducând spre mare. Tristan îl observa din când în când pe șoferul în uniformă care arunca priviri îngrijorate către hărțile întinse pe scaunul pasagerului. Și el trebuie să fi avut senzația amețitoare și absurdă că s-a pierdut într-o lume fără sfârșit. La o privire mai atentă, Tristan și-a dat seama că se pot descoperi urme mai vechi ale unor activități umane. Aici mănunchiuri de crengi împletite cu mărăcini, acolo un copac doborât cu un topor și acoperit deja de mușchi. Totul părea abandonat.

— Suntem departe de castel?, întrebă Tristan.

Șoferul a făcut o pauză înainte de a răspunde. În SS disciplina cerea să-ți cântărești cu atenție cuvintele.

— După mine, cam jumătate de oră până la malul mării, apoi încă vreo oră până la domeniul von Essling.

Tristan a coborât geamul ca să-și scoată capul afară. Ramurile grele ale copacilor formau deasupra drumului un tunel din frunziș. Era imposibil să vezi culoarea cerului. A simțit în schimb o pală de vânt cu miros de iod biciuindu-i obrazul. Marea Baltică nu era departe. Distanța scurtă rămasă l-a făcut să-și pună ordine în gânduri.

Plecase la ordinul expres al lui Himmler. În timpul întâlnirii fugare acordate lui Tristan de către Reichsführer, i-a indicat clar că, odată cu intrarea în război a Statelor Unite și ținând cont de luptele crâncene de pe Frontul de Est, *Ahnenerbe* va trebui să-și asume noi responsabilități. Și voia să știe dacă Erika era în stare să și le asume, după ce fusese rănită în Veneția.

— Ia uitați acolo!, i-a arătat șoferul.

Masa întunecată a pădurii se lumina din ce în ce mai mult. Printre copaci se distingeau o reflexie argintie, ca o flacără tremurândă. Pini cu trunchiuri răsucite gemeau în vânt. Liziera se apropia. Deodată, după un viraj, apărură marea, imensă și cenușie, cu undele fremătând, mângâiată de nori albi, gri.

Mașina s-a oprit.

Tristan a coborât în bătaia vântului.

Într-o oră o va revedea pe Erika.

Și se va afla în fața propriului destin.

Liebendorf.

Domeniul von Essling.

Trecuseră mulți ani de când Erika nu mai intrase în dormitorul ei de adolescentă. Când s-a întors la castel pentru convalescență, familia preferase să o îngrijească în altă cameră decât a ei, pentru a nu-i provoca amintiri. Medicii spuneau că devenise amnezică și că memoria trebuia să îi fie protejată. Erika a ridicat din umeri. Niște idioti! Își amintea orice, de la primul dinte căzut și aruncat sub pernă până la ultima noapte de dragoste cu Tristan. Dar uitase complet ce se întâmplase cu adevărat la Veneția, în timpul întâlnirii dintre Hitler și Mussolini. Se trezise la spital, cu tâmpla dreaptă străpunsă de un glonte venit de nu se știe unde. I s-a explicat că fusese rănită într-un schimb de focuri cu un comando englez care încercase să-l asasineze pe Führer, dar ea nu-și mai amintea nimic. De atunci a încercat în zadar să pună cap la cap ceea ce s-a putut întâmpla. Degeaba.

A împins ușa. Storurile din cameră erau trase. Nu le-a deschis. Știa ce se află dincolo. O alee lungă, mărginită de flori, traversând parcul până la poarta de intrare. Pe acolo avea să vină și Tristan. Cunoștea priveliștea pe de rost și oricum prefera penumbra. Din ziua accidentului, prea multă lumină îi provoca amețeli.

S-a întins pe pat. I se părea că era mai moale decât înainte. Cu siguranță că au pus mai multe păături ca să protejeze lenjeria de pat de umiditate. Pereții erau goi, cu excepția unuia unde se puteau vedea două fotografii în rame de sticlă. Prima, în sepia: o femeie cu fruntea strălucind sub o diademă mare de aur, în timp ce nenumărate coliere îi curgeau pe piept. Era Sophia Schliemann, soția arheologului care a descoperit

de lemn cenușiu și scoici goale. Tristan avea impresia că traversează un inexplicabil cimitir marin. S-a simțit mai bine când a ajuns la malul apei, pe fâșia îngustă de nisip maroniu acoperită constant de spumă. Tălpile i s-au afundat în nisipul umed și a simțit că își revine în sfârșit. În adâncul sufletului urâse întotdeauna marea. Acest orizont nesfârșit nu era la înălțimea standardelor omului. Limita, frontiera nu mai exista, înlocuită de dorința de a merge tot mai departe. Cuceritorii nestăpâniți, dictatorii fără scrupule erau siguri de oamenii care au privit prea mult marea. Tristan credea asta cu tărie. Avea nevoie să se gândească la ceva mai sigur. Astăzi mai mult ca niciodată.

De când Erika se retrăsese pe domeniul familiei sale, el nu încetase să-i scrie – legăturile telefonice funcționau prost – dar răspunsurile femeii erau scurte și banale. Francezul vedea aici semne contradictorii. Amnezia i se agravase oare sau femeia doar se temea? Era atinsă mai grav decât prevăzuse sau, din contră, își pregătea răzbunarea? Tristan devenise bănuitor. Se uita tot timpul în urma lui, își scotocea permanent lucrurile și încerca să fie cât mai discret cu putință. De la episodul din Veneția, nu mai primise niciun mesaj de la Londra. Se prefăcea că a dispărut.

S-a întors spre dună. Doar un ceas până la întâlnirea cu Erika. Imediat ce va ajunge, va ști cu exactitate: fie nu-și amintea de nimic, fie știa cine încercase să-i trimită un glonț între ochi.

Înseamnă că, odată ajuns acolo, nu va mai avea cale de întors.

*Liebendorf**Domeniul von Essling*

O scară largă ducea la castel. Fațada centrală, încadrată de două pavilioane, dădea spre parc. Peste tot în jur, pădurea stăpânea domeniul. Această fostă cabană de vânătoare a aparținut familiei von Essling de secole. Părinții ei au mărit-o și au modernizat-o pentru a face din ea reședința de vară a familiei. În ciuda transformărilor, castelul și-a păstrat austeritatea ancestrală și nici ferestrele franceze, nici acoperișurile multicolore nu reușeau să alunge o astfel de impresie.

Coborând din mașină, Tristan nu s-a putut abține să nu schițeze o grimasă: castelul arăta ca un mormânt ce nu așteaptă decât iarna ca să fie îngropat sub zăpadă. Erika a apărut pe trepte. Părul îi ajungea până la talie. Slăbise mult. Înaintând pe alee spre ea, Tristan se întreba dacă trebuia să o sărute sau nu. În multele luni de separare nu au amintit nicio dată de relația dintre ei. Apropiindu-se, Marcas a remarcat că fața îi devenise aproape transparentă. Doar ochii păreau că vin încă din lumea celor vii. Femeia purta o pereche de cizme uzate și pantaloni de cavalerie prea largi pentru ea. Pieptul îi dispăruse sub un pulover de lână.

— Ți-e rece? o întrebă Tristan punând o mână pe umărul femeii.

— Aici este întotdeauna frig, chiar și vara, a răspuns Erika în timp ce se îndepărta.

L-a condus în sufragerie. Era o cameră de trecere, cu uși mari în capăt, ce se deschideau spre parcul castelului. Bazine cu apă murdară, stătută, reflectau vârfulurile subțiri ale copacilor înalți. Fără să privească peisajul, Erika s-a dus să se

ghemuiască într-un fotoliu lângă șemineu. Și-a întins mâinile spre flacăra pentru a se încălzi.

— Sunt încă în convalescență, dar vreau să mă întorc cât mai repede la muncă. Spune-mi ce s-a mai întâmplat la *Ahnenerbe*.

Tristan a observat că tonul vocii îi era mai profund decât înainte.

— A fost numit un director temporar, Wolfram Sievers, un cercetător în preistorie. Se ocupă de chestiunile curente. În orice caz, odată cu intensificarea efortului pentru război, cea mai mare parte a programelor au fost stopate.

— Și căutarea svasticii? A mai rămas doar una acum.

Tristan s-a apropiat de foc. Nu-i era frig, dar strălucirea flăcării, în această reședință întinsă și apăsătoare, l-a liniștit.

— După cum știi, toate informațiile noastre pentru a găsi svastici provin de la *Thule Borealis*. Din indicațiile găsite acolo *Ahnenerbe* s-a dus în Tibet, la Montségur, pe urmă în Creta. Doar că nu există nimic, dar absolut nimic, legat de localizarea ultimei relicve.

— Și, totuși, manuscrisul spune clar că sunt patru svastici ascunse, nu?

— Da, însă textul lipsește aici. Fie a fost tăiat, fie cel care a scris *Thule Borealis* nu l-a putut termina.

Ca și cum căutarea o aducea înapoi la sine, Erika a reînviat brusc.

— Trebuie să decidem între aceste două ipoteze. Când ne întoarcem la Berlin, trebuie să adunăm o echipă formată în special dintr-un filolog, pentru a vedea dacă există semne lingvistice ce ne-ar putea permite să afirmăm că textul are o continuare și un specialist în documente vechi. Dacă o pagină

sau mai multe au fost rupte, și-ar putea da seama analizând manuscrisul la microscop.

Tristan o aprobă.

— Ai dreptate, dar ceea ce ne-ar ajuta și mai mult este să urmărim ce s-a întâmplat cu manuscrisul *Thule* până astăzi. Știm că a fost scris într-o abație, la mijlocul Evului Mediu, dar de atunci...

Francezul s-a ridicat și s-a îndreptat spre o vitrină din spațele camerei. Pe rafturi erau expuse torsuri și fibule din bronz, obiecte de ceramică funerară și statuia din gresie a unei figuri enigmatice mânuind un ciocan. Datorită acestor relicve Erika a devenit arheolog?

— Manuscrisul *Thule Borealis* a fost recuperat de Weistort.

Tristan s-a întors brusc. Weistort era fostul șef al *Ahnenerbe*, iar metodele lui de cercetare erau mai degrabă expeditiv.

— Și de ce nu mi-ai spus-o niciodată?

Erika a ridicat din umeri.

— Am aflat doar înainte să plecăm la Veneția. Informația se afla în hârtiile neclasificate ale lui Weistort. În orice caz, el a luat *Thule Borealis* de la un librar evreu din Berlin în anul 1938.

— Mă îndoiesc că a plătit-o cum și cât trebuie.

— Aceasta nu-i treaba noastră. Trebuie în schimb să-l găsim pe librar...

Francezul i-a retezat scurt vorba:

— Dacă tu crezi că Weistort i-a cruțat viața!

— Atunci îi vom găsi familia. Poate că știe ceva mai mult.

Tristan s-a uitat la ea, uluit.

— Vrei să găsești o familie de evrei în Germania nazistă din anul 1942? Ce vrei să faci mai întâi: turul lagărelor sau pe cel al cimitirelor? Ia spune-mi, ca să știu cum mă organizez.

— Ce-ar fi să-mi zici tu mai întâi de ce ești aici?

— Himmler intenționează să reorganizeze *Ahmenerbe* și vrea să știe dacă ești capabilă să îți reiei postul.

— Și tu ai fost desemnat să-mi evaluezi starea de sănătate? Tristan nu răspunse. În afară de amețelile provocate de rană, sunt bine. Dar mi-ar fi mult mai bine dacă aș ști ce s-a întâmplat în Veneția.

— Tu chiar nu îți amintești nimic? De data aceasta, Erika a fost cea care nu a răspuns. Ai fost victima unui glonț rătăcit. Un comando a încercat să...

— Nu vreau versiunea oficială. Mi-au servit-o alții destul. O vreau pe a ta. Unde erai când am fost împușcată?

— În același loc cu tine, pe terasa Palatului cinematografului. Acolo a fost evacuată delegația germană. În fața plajei.

— Și n-ai văzut nimic?

— Te-am văzut prăbușindu-te. M-am năpustit spre tine. Aveai fața plină de sânge. Ajutoarele au sosit foarte repede.

— Asta e tot?

— De ce să-ți imaginezi o altă versiune? strigă Tristan. Toată lumea spune același lucru. Sunt zeci de martori.

— Dar dacă eu mi-aș aduce aminte de altceva? întrebă Erika.

Tristan s-a uitat la ea. Existau doar două posibilități: fie femeia juca la cacealma, fie memoria i-a revenit, chiar și parțial. În ambele cazuri, era clar că nu mai avea încredere. De acum riscul devenea prea mare.

În cazurile de amnezie, amintirile exogene pot înlocui memoria defectuoasă. Este o formă de răspuns la anxietatea găurii negre.

— Nu știam că ai devenit specialist în amnezii între timp... rânji von Essling. Te-ai informat după accidentul meu? Pentru ce?

Tristan s-a uitat peste umăr către alee. Nu văzuse pe nimeni când a sosit. Nici grădinar, nici menajeră. Cine mai locuia în castel împreună cu Erika?

— Nu răspunzi ? Crezi că am înnebunit? Asta o să-i spui lui Himmler?

Se uită la scara care ducea la etaj. Era din stejar. Un miros de terebentină încă plutea în aer. Tocmai fusese lustruită cu ceară. Erika s-a ridicat și s-a sprijinit de spătarul fotoliului.

— Du-te la culcare! i-a spus Tristan. Nu ești în cea mai bună stare. Trebuie să te odihnești. Te conduc. Camera ta este la primul etaj?

În timp ce își punea mâna pe umărul ei, s-a auzit zgomotul unui motor din curtea principală. Tristan s-a întors. Doi soldați SS s-au repezit spre trepte. În hol răsuna ropotul cizmelor. O ușă s-a trântit.

— Domnule Marcas?

Francezul a dat din cap.

— Urmați-ne!